

SKANDINAVIENS STJERNE
ORGAN FOR
JESU-KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

ERASTUS SNÖW - Grundlæggeren af Den danske Mission.
(Se Artiklen Side 170).

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE
SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 11.

1. Juni 1938

87 Aarg.

INDHOLD:

	SIDE
Hvorledes kan et Menneske blive frelst? af Dr. Lowell L. Bennion	167
For 88 Aar siden	170
Et Kærlighedens Evangelium af Ældste Antoine R. Ivins	171
Præsident Lyman i København	172
Den danske Missions Historie	173
Evig Fremgang	176
Nye Generalautoriteter	177
Kirkelige Nyheder fra hele Verden	178
Fra Missionsmarken	140

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie
Et Hundrede Aars Tiendebetaling.

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:

Priorvej 12, København F.

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission.
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige, udkommer den 1. og 15.
hver Maaned. Pris 25 Øre pr.
Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Hvorledes kan et Menneske blive frelst?

— af Dr. Lowell L. Bennion. —

Ovenstaaende Titel er et Spørgsmaal, Menneskene har stillet i Aarhundreder. Hvilke Hjælpe midler er tilgængelige for Mennesket i dets Søgen efter evigt Liv? Religioner lægger sædvanligvis Vægt paa en af de tre Maader eller Veje til evigt Liv — Guds Naade, Kirken og dens Sakramenter eller Individets Tro og Gerninger.

Om Frelsen.

Paulus erklærede i sit Brev til Romerne: »Thi jeg skammer mig ikke ved Evangeliet; thi det er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror.« De Sidste Dages Profet Joseph Smith sagde engang, »at blive frelst betyder, at et Menneske placeres uden for dets Fjenders Rækkevidde«. Problemet: Frelse har længe eksisteret i religiøse Menneskers Herter. Hvad Frelse betyder og hvorledes den kan opnaas er et Spørgsmaal, som Menneskene har diskuteret vidt og bredt. I denne Artikel sammenligner Ældste Bennion andre religiøse Samfunds Opfattelse med vor Kirkes Lære, at »ved Kristi Forsøning kan alle Mennesker blive frelst ved at adlyde Evangeliets Love og Ordninger.«

Den katolske Kirke har lagt Vægt paa Sakramenternes Betydning for Livet. Ved Guds Naade forretter Kirken Sakramenterne, som bringer Tilgivelse for Synd og Adgang til Guds Rige. Ingen troende Katolik vilde vove at møde Livet eller Døden eller Guds Rige, uden at Sakramenterne var administreret af hans Kirke. Fra Vuggen til Graven — fra Daab til Salvelse — administrerer Kirken Naaden til Gunst for Mennesket. Selv naar det har forladt denne Eksistens, kan Naade stadig gives det ved andre Tro og Bønner.

Reformationens Ledere, der ikke formaaede at reformere den katolske Kirke og som var uvillige til at tilbagekalde den faste Stilling, de havde taget, blev udelukkede af Moderkirken. Forinden deres Udelukkelse søgte de ikke efter en kristen Livsfiloso-

fi, men Rettelsen af Misbrug, som var krøbet ind i Kirken, som de ikke ansaa for at være i Overensstemmelse med sandt kristent Liv. Nu da de befandt sig udenfor Kirken — uden dens Autoritet og dens naadegivende Sakramenter

— blev deres Arbejde ikke blot et Renselsværk, men kom ogsaa til at bestaa af en ny Vurdering af Frelse — en Vurdering, der vilde bringe dem og deres Tilhængere Fortrøstning og Forvisning.

Saa forskellig som de to største af Reformatorerne, Luther og Calvin, var, fandt de dog Frelsen ved væsentligt det samme Middel — Guds Naade. Før Reformbevægelsens stormfulde Dage lagde Luther — som theologisk Professor ved Universitetet i Würtemberg — Grundvolden til sin nye Filosofi. Han fandt den i Paulus's Liv og Lærdomme. For det var Paulus, som først dybt erfarede Betydningen af og Meningen med Guds Naade og dens Magt til at gøre Menneskene til nye Skabninger i Kristus. Følgende Skriftsted i Brevet til Efeserne 2:8—9 maa have gjort et stærkt Indtryk paa Luther: »For af Naade er I frelste ved Tro, og det ikke af eder selv, Guds er Gaven; ikke af Gerninger, for at ikke nogen skal rose sig«. De besvarede for ham det dengang brændende Spørgsmaal: Hvorledes skal en Synder blive retfærdiggjort for Gud?

John Calvin, der var mindre følelsesmæssigt indstillet og mere logisk end Luther, forklarede ikke blot Menneskenes Frelse, men i lige Grad deres Fordømmelse som værende fuldstændigt Skaberens Værk, som havde forudbestemt alle Mennesker til deres Skæbne, før de blev født. Ingen kunde ændre Guds evige Bestemmelser. De, der var udvalgt til det evige Liv, kunde ikke gøre noget for at miste denne Begunstigelse; de, der var beskikket til evig Fordømmelse kunde ikke — lige meget hvor smukt og godt et Liv de førte — forandre deres Bestemmelse. Alt hvad det gjaldt om for den troende Calvinist var at bevise for sig selv — og ofte for andre — at han var blandt de udvalgte. Kun da kunde han møde Livets og Dødens Usikkerheder. Calvin havde endog mindre Brug for Kirken og dens Sakramenter end Luther havde.

Sidste Dages Hellige tror, at hvis et Menneske skal gøre sig Haab om Frelse i Guds Rige, at det da maa benytte sig af baade Guds Naade og Kirkens Sakramenter. Uden Guds Naade vilde Mennesket ikke eksistere paa Jorden. Det vilde være foruden Jesu Kristi Evangelium, uden Frelserens mønsterværdige og inspirerende Liv, uden Midler, hvorved, Opstandelse kunde modtages, uden nødvendig Inspiration til at overvinde Synden, uden Tilgivelsens Styrke.

Mennesket trænger ogsaa til Kirken. For Kirken er Bevareren af Idealer, Værdier og Sandheder. Den anviser os Vejen til at leve Livet paa rette Maade, giver os Opmuntring og understøtter vore idealistiske Bestræbelser og forlener os med Tro, Haab og Trøst. Som Institution er den

organiseret for at hjælpe Menneskene til at tjene deres Medmennesker gennem Lærervirksomhed, Missionærarbejde, Rekreation og socialt Arbejde. Kirken er et Centrum for Næstekærlighed, en Kilde til økonomisk og social Sikkerhed, et Middel til Vækst og Udtryksform. Den er Haandhæveren af Præstedømmet, Administratoren af hellige Ordinancer. Kirken er en væsentlig Bestanddel af Menneskets religiøse Liv i De Sidste Dages Helliges Filosofi.

Mormonismen gør — skønt den fuldt ud anerkender den betydningsfulde og uvurderlige Rolle, Guddommen og Kirken spiller i Menneskets Frelse — dens Værdi for Individet afhængig af dets aktive Samarbejde. Guddommen kan ikke alene frelse Mennesket. Kirken alene er magtesløs i Individets Liv. Frelse er en individuel Opnaelse gennem Individets Tro og Gerninger, takket være Guddommens Ledelse og Kirkens Hjælp og Understøttelse.

De Sidste Dages Skrifter er fulde af Anvisninger om, hvorledes Kirkens Sakramenter og Guds Præstedømme kun er virksomme, naar det enkelte Individ forbereder sig til dem og efter at have modtaget dem lever efter dem. Læg Mærke til Menneskets Del i Daaben:

»Og atter til Kirken paa Befalings Vis angaaende Daabsmaaende: Alle, som ydmyge sig for Gud og ønske at blive døbt, som fremkomme med et sønderknust Hjerter og en angergiven Aand, og som vidne for Menigheden, at de i Sandhed have omvendt sig fra deres Synder og er villige til at paatage sig Jesu Kristi Navn med fast Beslutning om at tjene ham indtil Enden og i Virkelighed udvise ved deres Gerninger, at de have annammet Kristi Aand til deres Synders Forladelse skulle ved Daaben optages i hans Kirke.« (Pagtens Bog 20:37.)

Bemærk Forholdet mellem guddommelig Myndighed og et retfærdigt Levned af Præstedømmets Bærer:

»... Præstedømmets Rettigheder er uadskilleligt forbundne med Himmels Kræfter, og at Himmels Kræfter ikke kunne kontrolleres eller bruges uden i Følge Retfærdighedens Principper. At de kunne overdrages paa os er sandt; men naar vi forsøge at skjule vore Synder, tilfredslille vort Hovmod og vor forfængelige Ærgerrighed eller udøve Kontrol, Herredømme eller Tvang over Menneskenes Sjæle i nogen som helst Grad af Uretfærdighed, se da unddrager Himlene sig os, Herrens Aand bedrøves, og naar denne bortdrages, da er saadanne Mænds Præstedømme og Myndighed tilende.« (Pagtens Bog 121).

Frelse — Løftet om evigt Liv med al dets Glæde og Herlighed — er i Sandhed Guds største Gave til Mennesket,

men det er en Gave, som er givet paa Betingelse af Lydighed og Menneskets Bestræbelser.

»Vi tror, at alle Mennesker kan blive frelst formedelst Kristi Forsoning, ved at adlyde Evangeliets Love og Ordninger.« (Tredie Trosartikel.)

For 88 Aar siden.

Den 14. Juni er det 88 Aar siden Ældsterne Erastus Snow og George P. Dykes kom til København, mødt og budt velkommen af Ældste Peter O. Hansen. De kom med den største Gave, som det danske Folk nogensinde var blevet budt, Jesu Kristi Evangelium. Begyndelsen var — som altid — svær, men Vanskelighederne var til for at overvindes. Og de blev overvundet, Skridt for Skridt. Med Ildhu og Begejstring gik disse Brødre op i deres Arbejde med *Sandheden* som deres eneste Vaaben. Mange fattede Tro paa deres brændende Vidnesbyrd og blev Medlemmer af Kirken — og voksede derved. Der tændtes et nyt Haab i forkuede Menneskers Hjerter; trætte af en forkastelig lang Arbejdsdag og præget af de lavere Klassers sociale Mindreværdsfølelser kom de til deres Møder og lyttede med stedse stigende Forundring til Missionærenes nye og dog eviggamle Budskab. Her var noget, de kunde fatte og som ikke havde noget at gøre med Præstefif og arrogant Embedsmandstone. Det var Mennesker som dem selv, taget ud af Livet, men baaret og grebet af en højere Idé. Var det da noget Under, at Missionærene fik Sukces? Sandheden frigjorde disse første Frugter af Mormonismen. Gangen blev friere, Panden mere oprejst, nu følte de deres Menneskeværd.

I Hundredvis, ja i Tusindvis emigrerede disse brave Mænd og Kvinder til Zion og hjalp med til at opbygge Herrens Værk med en aldrig svigtende Tro paa Herren og det gængske Evangelium. Der kunde skrives den ene sandfærdige Beretning efter den anden, Beretninger, der vilde aande Heltemod, Trofasthed og Fastholden ved Idealerne.

Vi maa aldrig glemme disse Pionerer i Den danske Mission, som har lidt og stridt for vor Skyld. Det krævede Mod at have en Overbevisning dengang; personlig Overlast og Chikanerier paa enhver tænkelig Maade hørte til Dagens Orden. Vi nævner med Ærefrygt Navnene: Erastus Snow, George P. Dykes, Peter O. Hansen og John E. Fors-

gren. Vi kunde blive ved med at nævne Navne, som i lige saa høj Grad fortjener Omtale. Men fælles for dem alle var Troen paa, at Herren atter havde talt til Jorden.

Som Medlemmer af Kirken i Danmark vil vi fejre den 14. Juni som en af de store Dage, som fortjener al mulig Opmærksomhed. Lad os skænke de første Pionerer en Tanke og takke Herren for dem.

O. B. W.

Et Kærlighedens Evangelium

af Ældste Antoine R. Ivins.

Jesu Kristi Evangelium er et Kærlighedens Evangelium. Da nogen spurgte Jesus, hvilket var det største Bud, svarede han: »Du skal elske Herren din Gud med hele din Sjæl, Sind og Styrke, og et andet er dette ligt: du skal elske din Næste, som dig selv.«

Jeg tror, at Jesu Kristi Evangelium har ethvert Element i sig, der er nødvendigt for Menneskenes Færd. Med andre Ord, jeg tror ikke, der findes noget, som Menneskene gør til Guds Ære, eller som er nødvendigt for deres Udvikling og Velfærd, i hvilket dette grundlæggende Kærlighedsprincip ikke skulde findes.

Jesu Kristi Evangelium, der blev givet i Begyndelsen, da Verdens Grundvold blev lagt, er den Plan, gennem hvilken Menneskeheden kan naa den største Udvikling. Kristus kom herved for at lægge Vægt paa dette, ved i Kærlighed at give sit Liv for at forløse Menneskeheden. Og jeg er fuldt overbevist om, at vi, hvis vi vilde, kunde faa dette Princip til at karakterisere ethvert værdigt Formaal i Livet.

Hvis Nationernes Regenter med Rode kunde oprykke al den Graadighed og Havesyge fra deres Hjerter, som sandsynligvis ophober sig der, saa kunde Nationerne leve i Fred og stole paa hverandre, ja stærke Nationer kunde maaske endog række en svagere Nation en hjælpende Haand.

Jeg tror, at alle de Besværligheder, Verden gaar igennem nu og alle de store Overskrifter i Aviserne fremkommer, fordi det ikke lykkes Menneskene at paaskønne dette ene Princip. Hvis vi blot kunde faa vort Livs Aktiviteter til at hvile paa dette ene Princip, saa vilde vi blive lykkelige, vi vilde faa Fremgang, og vi vilde faa Mod til at staa Ansigt til Ansigt med Fremtiden.

Den største Frygt, Menneskene har, er maaske Frygten for, at Havesygens Aand vil bevirke, at nogen vil berøve dem Selvhævdelsen og den Respekt, der følger dermed. Hvis ethvert Menneske vidste, at han kunde leve hele sit Liv med Anledning til at tjene Herren og sine Medmennesker, og kun spise og være paaklædt i det, der var nødvendigt til at gøre ham lykkelig, saa vilde dette blive en vidunderlig, en fantastisk Verden. Men dette kan ikke naaes, før vi indfører Kærlighedsprincippet i vort daglige Liv.

Der er Virkekraft i Kærlighedsprincippet. Jeg har set det blive gennemført i mange Tilfælde. Jeg har set det kæmpe med Graadighed og Havesyge, og jeg har set det sejre. Jeg har set den Mand, der tillod dette at herske over sit Liv, vokse fra den ene Ansvarspost til den anden, indtil alle hans Medmennesker respekterede ham. Jeg ved, fordi jeg har studeret det, at det er et livgivende Princip.

Jeg har haft den Erfaring at bo blandt Medlemmer af Kirken, der saaledes beherskede Folkets Aktiviteter, at Kærlighedens Aand var den mest fremragende, og jeg har set disse Mennesker naa til Frihed.

De har udviklet sig og naaet langt ved Hjælp af disse Principper, og jeg har set Kærlighedens og Fredens Aand slaa sig ned i den Gren og holdt Vagt over dens Vækst og Udvikling.

Benjamin Franklin udtalte en Gang, at han havde lært som Dreng, at om han ønskede at nogen skulde blive interesseret i ham, saa skulde han søge at faa Vedkommende til at tjene ham paa en eller anden Maade. Hvis vi vil tjene Evangeliet, der er blevet givet os, i den Aand, vil vi lære at elske Evangeliet paa samme Maade. Hvis vi vil give det vor Tid og vort Talent, saa skal vi elske det i Forhold til den Tjeneste, vi yder det.

Præsident Lyman i København.

Præsident og Søster Richard R. Lymans Besøg i København i Forbindelse med Missionspræsidenternes Konference var en straalende Begivenhed, som sent vil glemmes. Nærmere Omtale af den store Begivenhed vil fremkomme i Bladets Nummer for den 15. Juni.

Red.

Den danske Missions Historie.

Fortsat.

Til sidst hørte Autoriteterne i Stockholm, at flere Personer havde besluttet sig til at blive døbt af Ældste Forsgren, til Trods for den strenge Straf, der var fastsat af Loven for denne Overtrædelse. Derfor blev Ældste Forsgren arresteret Natten mellem den 9. og 10. September 1850 og bragt ombord paa et amerikansk Skib, som skulde sejle til New York. Hans Pas blev paategnet for denne By og Rejsen betalt.

Men heldigvis skulde det Skib, som han ufrivilligt var kommet ombord i, anløbe Helsingør for at betale den saakaldte Øresundstold, før det kunde sejle fra Østersøen ind i Kattogat. Ældste Forsgren var ikke sen til at benytte sig af den givne Lejlighed til at vinde sin Frihed, og da han ydermere paa Rejsen fra Stockholm havde vundet Kaptajnens Venskab var det ham ikke vanskeligt at komme i Land. Lykkelig over Udsigten til snart at kunne forene sig med sine Missionærkammerater og Venner i København og i Begreb med at rejse dertil blev han arresteret af det danske Politi paa den svenske Konsuls Begæring, der havde modtaget Ordre fra sit Lands Regering om sammen med de danske Myndigheder at søge foranlediget Forsgrens Tilbagesendelse til New York, hvis han skulde prøve paa at gaa i Land ved Helsingør. Som Grund for hans Arrestation angav de danske Myndigheder, at da han var uden tilstrækkelige Midler, maatte han betragtes som Løsgænger og Omstrejfer. Lykkeligvis besøgte den amerikanske Gesandt Mr. Walter Forward, med hvem Erastus Snow havde knyttet et stærkt Venskabsbaand, netop da Helsingør, og til ham henvendte Ældste Forsgren sig som amerikansk Borger for Beskyttelse. Mr. Forward sagde som Svar paa de danske Myndigheders Hensigter, at han vilde være ansvarlig for Mr. Forsgren og forsikrede dem om, at der ikke var nogen Fare for, at han skulde falde Samfundet til Byrde paa Grund af Pengemangel, da han vidste, at Arrestanten havde Venner og Midler i København. Dette Mr. Forwards Standpunkt havde den ønskede Virkning, Ældste Forsgren blev sat paa fri Fod og rejste sammen med Gesandten til København, hvortil han ankom den 18. September 1850 og blev budt hjerteligt velkommen af sine elskede Brødre i Præstedømmet, som han ikke havde set i tre Maaneder.

Saaledes endte det første Forsøg paa at indføre Evangeliet i Sverige.

Det bør maaske tilføjes i denne Forbindelse, at det Selskab af Landmænd, hvoraf Ældste Forsgren havde døbt sytten, sejlede til Amerika kort efter hans Fængsling, og man har ikke hørt noget autentisk om dem siden, selv om Broder Forsgren hævdede, at nogle af dem senere blev bekendt med Grene af Kirken i Vesten.

4. KAPITEL.

I Mellemtiden gav Anskaffelsen af Herr Nehms Sal i København friske Impulser til Arbejdet. I nogen Tid blev der regelmæssigt holdt Møder hver Søndag fra 10—12 og fra 7—9 og Onsdag Aften Kl. 7½. Da Salen var godt beliggende paa en af Byens Hovedgader, var Møderne som Regel vel besøgte, og mange blev døbt. De nye Medlemmer frydede sig i udstrakt Grad over Evangeliets aandelige Gaver. Mange Tilkendegivelser af Guds Kraft, især med Hensyn til Helbredelse af de syge styrkede og trøstede de troende og inspirerede dem til fornyede Anstrengelser.

Ved Slutningen af et Møde, som blev holdt i København Søndag Aften den 22. September 1850 blev Christian Christiansen ordineret til Lærer og Frederik Christian Sørensen og Johan A. Ahmansen til Diakoner under Apostel Erastus Snows og de andre Ældsters Hænder. Ældsterne Snow, Dykes, Forsgren og Hansen tilbragte Tirsdag den 24. September i Bøn og Raadslagning, og efter Paaskyndelse af den Helligaånd blev det besluttet, at Ældste Hansen skulde paabegynde Revisionen af Mormons Bog og forberede Trykningen af den, medens Ældste Snow selv vilde rejse til England for at overvære en Konference der og forsøge at rejse de nødvendige Penge, saa at Mormons Bog kunde blive trykt paa Dansk. Ældste Forsgren var imidlertid blevet beskikket til at arbejde i og omkring København, medens det blev overdraget Ældste Dykes at rejse til Aalborg.

Den Aften kom Ældste Carl C. A. Christensen, en ung Mand paa atten Aar, til Peter Beckstrøms Hjem for at høre, hvad Broder Dykes havde at sige om Religion. Ældste Dykes, som da boede hos Beckstrøms, kom sent hjem, og Samtalen mellem den unge Mand og Ældste Dykes endte efter en Times Forløb med, at den unge Mand forlangte Daab, som blev foretaget to Dage senere af Ældste Dykes den 25. Septeber 1850.

Efter at have gjort alle nødvendige Forberedelser sejlede Ældste Snow fra København til England den 4. Oktober 1850. Kort før sin Afrejse udsendte han sin populære Traktat »En Sandheds Røst«, hvori Evangeliets første Principer blev forklaret paa fortrinlig Vis. Broder Snow skrev den oprindeligt paa Engelsk, og Broder Peter O. Hansen

oversatte den til Dansk. Med Undtagelse af den lille Traktat »En Advarsel til Folket«, skrevet og udgivet af Peter O. Hansen før Ældste Snøvs Ankomst til København, blev »En Sandheds Røst« saaledes Kirkens første Skrift i Den skandinaviske Mission. Den første Udgave af denne Traktat, der var trykt i et Antal af 2000 blev trykt hos Firmaet F. E. Bording, som fortsatte med at trykke for Kirken i Danmark til sin Død den 3. Februar 1884 og hans Efterfølgere, som stadig drev Forretningen saa sent som 1912 udførte da det meste af Trykkearbejdet for Kirken i Skandinavien.

Som Følge af den Beskikkelse, som Ældste Dykes havde modtaget i Raadsmødet den 24. September 1850 rejste han med Damper til Aalborg, medens Ældste John E. Forsgren efterfulgt ham som Præsident for Københavns Gren.

Under Ældste Snøvs Fravær i England blev Københavns Gren delt i tre Distrikter, hvor der regelmæssigt blev afholdt Bønnemøder. Den 13. Oktober ordinerede Ældste Forsgren Christian Christiansen og Frederik C. Sørensen til Præster og Andreas Ågren og Johan B. Førster til Lærere. Ældste Forsgren organiserede ogsaa et Grensraad, og mange nye blev døbt.

Ældste George P. Dykes ankom til Aalborg den 10. Oktober 1850. Da hans Midler var meget begrænsede, lejede han et lille Værelse i en Sidegade og levede meget økonomisk. Saaledes købte han sig som Regel et Middagsmaaltid hver Dag, men nød yderst sjældent noget hverken Morgen eller Aften. »Under disse triste Forhold,« skriver Ældste Dykes, »begyndte jeg at løfte min advarende Røst til et meget overtroisk Folk, og snart havde jeg nok at gøre, for den Aand, der i Aarhundreder havde lullet Folket i Søvn under deres gamle Skikke og døde Cereemonier, blev nu vækket og rejste sig som den gamle Løve fra dens Søvn og kom frem i Form af Mørkets Magter, hvad der foraarsagede en Skælven i Landet, som ikke havde fundet Sted i Aarevis. Folket var forbavset, deres Søvn blev forstyrret om Natten og deres Arbejde om Dagen. Der var noget nyt i Landet, det var Guds Røst fra det høje — et Budskab fra den Gud, som de og deres Fædre ikke havde kendt.«

I Aalborg saavel som i København var der i 1850 en hel Del Baptister, som lod til at være meget oprigtige i deres Tro og Gudsyndelse, og Successen, der fulgte Evangeliets Forkyndelse i Danmarks Hovedstad var utvivlsomt Hovedaarsagen til, at de første Ældsters Opmærksomhed i Aalborg var henvendt paa Mennesker af samme Anskuelse som i København. Blandt de ledende Baptister i Aalborg var Hans Peter Jensen, Ejeren af et stort mekanisk Eta-

blissement i Nørre Sundby. Han var ogsaa Forstander for Baptistmenigheden i Aalborg og Omegn. Denne Herr Jensen og andre indflydelsesrige Baptister bestræbte sig paa at rette nogle Meningsforskelle, der eksisterede mellem Medlemmerne i Menigheden angaaende visse doktrinære Punkter, da Ældste Dykes, uventet for dem, ankom til Aalborg. Herr Jensen blev en af de første, der blev omvendt, og han og hans Hustru Sarah Josephine Katrine Jensen og seks andre blev døbt den 27. Oktober 1850 som de første Frugter af Evangeliets Forkyndelse i Jylland. Navnene paa de andre seks var: Niels Christian Schou og Hustru (Marie), Ole Christian Nielsen og Hustru (Else Katrine) og Hans Frederik Petersen og Hustru (Helene Mathilde). Nogle af disse første omvendte i Aalborg blev siden fremtrædende og aktive i Kirken, især Hans Peter Jensen.

Fortsættes.

Evig Fremgang.

Mormonismen har som et af sine fundamentale og grundlæggende Principper Ideen om »evig Fremgang«, at der i Mennesket ligger Spiren til at blive en Gud. Denne Spire til Guddommelighed, der findes i Individets Sjæl, har sikkert været en stor Spore til Anstrengelse og Udvikling paa Vejen til Forbedring og Selverkendelse. Dette, parret med Ideen om, at Mennesket ikke naar dette Fuldkommenhedens Maal hurtigere, end det opnaar Kundskab og bringer sit Liv i Overensstemmelse dermed, har skabt en uimodstaaelig Trang efter Kundskab. Der er maaske ikke i Mormonismen noget Princip, som mere fuldkomment repræsenterer dette Jesu Budskab end denne Idé om Menneskets Udfoldelse mod Guddommelighed. Med denne Idé er Haabets Stjerne, der fremskynder en værdig Higen, altid paa Himlen, opmuntrende Mennesket til at give alt, hvad det kan, for denne Selvudfoldelse og Tjeneste mod Menneskeheden.

Denne Idé om »evig Fremgang« er en fordragelig, fremadskridende og fordomsfri Opfattelse. Selve denne Opfattelses Natur fremtvinger en Stilling af Fordomsfrihed og en Nødvendighed af Forandring, Afpasning og Erhvervelse af ny Sandhed.

Nye Generalautoriteter.

Ved Generalkonferencen, som blev afholdt i Salt Lake City den 3., 4. og 6. April blev Ældste Sylvester Q. Cannon, Kirkens præsiderende Biskop, ordineret til Apostel. Ældste LeGrand Richards blev beskikket til at efterfølge ham som præsiderende Biskop med Ældsterne Marvin O. Ashton og Joseph L. Wirthlin som Raadgivere.

Ældste Cannon er vel kvalificeret til det høje Apostelkald og har en lang Aarrække af kirkeligt Arbejde bag sig. Han blev født i Salt Lake City den 10. Juni 1877 som Søn af Ældste George Q. Cannon og Elizabeth Boagland Cannon, der var Utah-Pionerer fra 1847. I 1899 blev han kaldet til at udføre en Mission i Holland og Belgien og blev det følgende Aar beskikket til at virke som Præsident over Den belgisk-nederlandske Mission. Han vendte hjem i 1903, og i 1904 blev han første Raadgiver i Præsidentskabet for Pioner-Staven. Fra 1907 til 1909 var han igen Præsident i Holland-Belgien. I 1917 blev han Præsident for Pioner Staven, hvilken Stilling han indtog til 1925, da han blev opholdt som præsiderende Biskop.

Af Profession er han Ingeniør og har studeret ved flere af Amerikas førende polytekniske Lærestalter og Universiteter. Han har været med til Udarbejdelsen af mange store Projekter og er Medlem af Det amerikanske Selskab af Civil-Ingeniører.

Ældste LeGrand Richards, den nye præsiderende Biskop, har hele sit Liv været optaget af Arbejdet for Kirkens Sag. Som sin Forgænger har han udført to Missioner i Holland. Han er Søn af Apostel George F. Richards og Alice A. Robinson og blev født i Farmington, Utah, den 6. Februar 1886. Han har studeret ved De Sidste Dages Helleges Handelshøjskole i Salt Lake City og har været Forretningsmand.

I Aarene fra 1905 til 1908 var han omrejsende Ældste i Holland. Han præsiderede over Missionen fra 1914 til 1916. Foruden at have været Missionær i Øststaterne, Biskop over to Wards og Præsident over Hollywood Stav præsiderede han over De sydlige Staters Mission fra 1933 til 1937.

Riskop Richards' første Raadgiver vil blive Marvin O. Ashton. Han efterfølger Biskop David A. Smith. Ældste Ashton blev født i Salt Lake City den 8. April 1883. Hans Forældre var Ældste Edward T. Ashton og Effie W. Morris Ashton. I 1907—1909 var han Missionær i England.

Siden da har han været Biskop over Wasatch Ward, første Raadgiver i Granite Stavs Præsidentskab og Præsident over Highland Stav i Salt Lake City.

Som Efterfølger for Biskop John Wells som anden Raadgiver i det præsiderende Biskopsraad er Ældste Joseph L. Wirthlin blevet valgt. Han er født i Salt Lake City den 14. August 1893 som Søn af Ældste Joseph Wirthlin og Emma Hilstead Wirthlin. I 1913—1914 var han omrejsende Ældste i Den schweizisk-tyske Mission. Han har været Biskop over det 33. Ward, og da det nye Kald kom, var han Præsident for Bonneville Stav i Salt Lake City.

Sammen vil disse Mænd præsidere over Biskopperne i de forskellige Wards og lede Kirkens timelige Affærer. De staar som Ledere af det aaronske Præstedømme, som har Myndigheden til at forrette Evangeliets ydre Ordinancer, og hvis Kvorummer bestaar af Diakoner, Lærere og Præster. Under deres Omraade sorterer Kirkens Velgørenhedsarbejde for de fattige og trængende, ligesom ogsaa Modtagelsen af og Regnskabet over Tiendeydelser. Det præsiderende Biskopsraad udarbejder ogsaa finansielle og statistiske Rapporter og overvaager Projekteringen og Opførelsen af alle Kirkens Bygninger.

Kirkelige Nyheder fra hele Verden.

APOSTEL Reed Smoot, der kan glæde sig ved et udmærket Helbred, fejrede fornylig sin 76 Aars Fødselsdag. Ældste Smoot tilbragte største Delen af Dagen paa sit Kontor. Om Aftenen fejrede hans Familie ham. I Dagens Løb modtog Utah Senatoren mange Lykønskninger.

BESKIKKET til at præsidere over Den vest-tyske Mission er Biskop M. Douglas Wood fra Wasatch Ward i Salt Lake City. Ældste Wood vil blive Præsident efter Philemon M. Kelly, som har staaet i Spidsen for denne Mission de sidste tre Aar. Præsident Wood blev født i Salt Lake City den 6. Maj 1903 og var Missionær i Tyskland fra 1925 til 1927. Sammen med sin Hustru Søster Evelyn Nielson Wood og deres Barn vil han rejse til Europa omkring den 1. Juni.

ÆLDSTE Lester F. Hewlett er fornylig blevet beskikket til Præsident for Tabernakel Koret. Som saadan vil han lede dets daglige Forretninger. Ældste Hewlett har udført en Mission i Storbritanien og har været aktiv i Kirken i mange Aar.

Fra Missionsmarken.

RANDERS: Fredag den 22. April begravedes den 21aarige Evald Hansen, Søn af Baneformand Hansen og Hustru, Haderslev, tidligere Bjerregrav ved Randers. Begravelsen foregik fra det store og smukke Kapel, hvor Kisten var omgivet af mange Kranse og Blomster. Der var Taler af Grenforstander Marius Poulsen og Missionspræsident Mark B. Garff, som begge talte trøstende til de efterladte. Vi udtrykker vor Medfølelse for Familien i den store Sorg.

RANDERS: Fredag den 29. April afholdtes der Primary Fest i Randers, hvor 16 Børn, 32 Voksne og Missionærer tilbragte et Par behagelige Timer i hinandens Selskab. Der udførtes et godt Program, bestaaende af Tale, Sang etc. Aftenen gav et pænt Overskud. Kl. 21,30 sluttedes med Taksigelse og Sangen: »Pris Gud fra hvem hvert Gode kom«.

SØNDERBORG: Lørdag den 23. April afholdt Sønderborg Gren en Fest til Fordel for Dansk Missionærforening. Festen, som var meget vellykket, afholdtes i Mødelokalet i Æblegade 5 og ledede af Jes P. Jessen. Følgende Program blev udført: Fælles-sang» Vi glædes og frydes i Sang med hverandre«, Bøn ved Grensforstander Marius Løvendal fra Esbjerg. Velkomsttale af Jes P. Jessen. Missionær-Kvartet. »Stemme Pantomime« af Emil Westphal og Ældste Ralph Bertelsen, denne høstede stort Bifald. Mundharpe Solo af Harry Christensen. »En Tildragelse i en Ventesaal« af Jes P. Jessen, Gudrun Alstrup og Emil Westphal, foraarsagede stor Jubel. Auktion over indkomne Pakker affødte ligeledes stor Jubel og mange Overraskelser. Efter Auktionen indtoges Forfriskninger, og Pakkerne med spiselige Varer deltes imellem Køberen og Giveren. Dernæst en Forrettingsreklame af Paulina Hansen. En Mundharpe-Solo af Herr Thyesens lille Søn, Thorvald. Marius Løvendal giver et Par af sine muntre Numre. Skygebilleder: Blindtarms-Operation i gamle Dage af Ældste Bertelsen, Higginson og Herr Walther Westphal. Broder Joh. Christensen udførte til Slut et Nummer som Linedanser. Til Stede var 29 og der indkom et pænt Beløb til Missionærfonden.

Festen sluttedes med Sangen »Der er et yndigt Land« og Taksigelse ved Ejnar Nielsen.

AALBORG: Søndag den 22. Maj havde Grenen den Glæde at have Præsidenten over den vest-tyske Mission, Philemon M. Kelly med Hustru til Stede baade i Søndagsskolen og ved Guds-tjenesten om Aftenen. Det var interessant at høre om deres Besøg i Palæstina paa de Steder, hvor Jesus havde vandret, og om Aftenen talte saavel Præsident Kelly som Str. Kelly levende og fængslende om Evangeliets Kræfter og Gaver, og om dets mange Tilkendegivelser baade paa Kristi Tid og i de sidste Dage.

AALBORG: *Udflygt:* Den 13. Maj havde Ungdomsforeningen arrangeret en Cykletur »Ud i det blaa«. Kl. 10 samledes 26 Del-

tagere i Kirken, hvor der blev holdt Bøn og Sang inden Starten. Det var ideelt Vejr med straalende Solskin, men man var ikke kommet langt, før end en formelig Orkan blæste op, den afskrækkede imidlertid ingen, men gjorde sit til, ligesom en enkelt Punktering, at forhøje Charmen ved Cykleturen, og efter en Times Kørsel naaede man mellem lyngklædte Bakker frem til Povlstrup Sø, som var Turens Maal.

Her blev først Frokosten fortæret, og derefter blev der leget og spillet Bold, og man kunde nyde den frie Natur, indtil Tidspunktet for Hjemturen, som var sat temmelig tidlig, da Ungdomsforeningen havde stor Festlighed om Aftenen.

Saadanne Ture er meget værdifulde, da man lærer hinanden bedre at kende og lærer at holde af Naturen, og da man var hjemme Kl. 4, var alle et smukt Minde rigere.

Kl. 7,30 samme Aften afholdtes *gult og grønt Bal*.

Denne Aften havde Ungdomsforeningen sørget for et righoldigt Program. Efter at Forsamlingen, som var paa et lille Hundrede Mennesker, hvoraf mange Venner, var budt velkommen, aabnede Grensforstander Homer Petersen med Bøn og Missionær Aksel Mathiesen talte over Valgsproget, og derefter blev det egentlige Program udført.

Først afholdtes Konkurrence imellem to Hold Skuespillere i samme Skuespil, som gjorde stor Lykke; i Pausen solgtes Stemmesedler paa de tre Kandidater til gult og grønt Ballets Dronning og Forsamlingen underholdtes med en Duet af Str. Judith Wagner og Ulla Jespersen og en Solo af Str. Edith Gugligmetti. Gleanerpigerne serverede nu nogle dejlige Forfriskninger, som fandt rivende Afsætning.

Nu fulgte en stor Begivenhed i Ungdomsforeningernes Historie, idet der for første Gang i Danmark fremførtes en Danseopvisning, som Led i Ungdomsforeningens Program og paa Initiativ af Missionær Royce Hansen. Det var en meget smuk Vals, som blev fremvist af følgende 4 Par:

Ingemann Bendtsen og Judith Wagner,
Rudolf Løjborg og Mary Sandberg,
Børge Klitgaard og Edith Petersen,
Andreas Fristrup og Ellen Jørgensen.

Dansen blev smukt udført, og efter et velfortjent Bifald maatte Parrene paa Gulvet igen.

Derefter blev Missionær Royce Hansen kaldt frem og overrakt en Buket Blomster med Tak for det store Arbejde og den dygtige Undervisning.

Stemmesedlerne var nu optalt, og Str. Edith Petersen blev kronet som Ballets Dronning for 1938 med Str. Mary Sandberg og Str. Ellen Jørgensen som Hofdamer. Dronningen aabnede nu Ballet, som var den sidste Del paa Programmet, indtil der blev sluttet med Bøn af Distriktspræsident Eldred Lee.

Det var en meget vellykket Aften, som ogsaa gav et pænt Overskud.

